

Terugblik inspiratiedagen

‘Is er meer tussen hemel en aarde?’

Annemie Van Laeken

Het is de laatste oktoberdag van 2011 en ik ben met Els, onze jongste, net toegekomen in Torhout. We hebben het mooie vooruitzicht ons werk een drietal dagen te kunnen vergeten om ons, uitgenodigd door gedreven sprekers, toe te leggen op de vraag naar de diepere zin van ons bestaan.

Hoewel we aanvankelijk menen dat we te vroeg gearriveerd zijn, zijn we niet de eersten. De belangrijkste schikkingen zijn al getroffen en Leen, ons wandelend draaiboek(!), heeft haar vertrouwde plaatsje al ingenomen om de eerste gasten te verwelkomen. Net als vorig jaar mag ik, nu bijgestaan door Els, de mensen die toekomen wegwijs maken, zodat we al enkele deelnemers leren kennen.

Heel laat in de avond krijgen Stefaan, mijn echtgenoot, en Annelies, onze hoogzwangere oudste, een warm onthaal van dezelfde Leen en Pat, intussen door iedereen gekend als de behulpzame secretaresse van La Verna. De nacht zal kort zijn...

Niets is aangener dan te kunnen ontwaken met de gedachte dat je straks mag luisteren naar gedreven mensen zoals Sigiswald Kuijken en zijn echtgenote Marleen Thiers. Hun beider lezing is meteen een schot in de roos. Behalve het feit dat ze uitmuntende musici zijn en hun spreekbeurt muzikaal inleiden (met Thomas Morley), blijkt dat ze ook nog boeiend kunnen vertellen. Marleen krijgt de eer om te beginnen.

Als rasecht adept van de mystieke stroming neemt ze haar toevlucht tot meester Eckhart, maar ook tot onze eigen Felix Timmermans, evenzeer een ervaren mysticus, om de ‘toon te zetten’. Beiden schrijven immers over de stilte, de inkeer, waardoor de ziel in ‘God’, de ‘Oergrond’, de ‘Bron’, het ‘Hogere Bewustzijn’, het ‘Zelf’, of welke namen je ook wil geven aan het Mysterie, kan opgaan. Marleen kwam de ‘hemel’, waarvan ze vermoedt dat we allemaal weten waar die zich bevindt, op het spoor door haar uitgesproken angst voor de dood. Via ‘Het Tibetaanse boek van Leven en Sterven’ van Sogyal Rinpoché leerde ze dat zulke angst alles te maken heeft met gehechtheid aan het ego, maar ook dat dit ego slechts een deel is van onszelf en dat we daarnaast tot een andere Werkelijkheid behoren. De beste manier om dat ego los te laten en aldus ook haar doodsangst, vertelt ze, was de weg te gaan van de stille meditatie, de gedachteloosheid. Daarvoor volgde ze cursussen zenmeditatie in de abdij van de cisterciënzers te Zundert. Met Gandhi ondervond ze dat een van de belangrijkste voorwaarden om tot een vruchtbare meditatie te komen, de moed is om door te zetten.

Na een jaar kwam de doorbraak tijdens een (lastige) voettocht van Cahors naar Compostela. Van Sai Baba, die een commentaar schreef op de Bhagavad Gita, het enige boek dat ze had meegenomen op reis, leerde Marleen tijdens het stappen kleine zelfgemaakte zinnnetjes te herhalen, wat haar flink vooruithielp. Op die manier, maar ook door de zware tocht, werd ze vanbinnen leeg. Daardoor ervoer ze tijdens haar meditatie op een avond in een boerderij

een 'oneindig zoete en oneindig liefdevolle Aanwezigheid', die ze liefst met de naam 'God' aanduidt. Sindsdien realiseert ze zich dat we de mogelijkheid hebben ons diep te laten ontroeren, door schoonheid en door liefde bijvoorbeeld. Wanneer we 'de stilte beoefenen', die ons in contact brengt met de schoonheid in onszelf, zijn we in staat ons nog dieper te laten raken, weet de sprekerster. Zo had ze enkele verbluffende ervaringen van wat ik 'intensere beleven' zou noemen. We moeten dat overweldigende waarnemen 'vanuit God zelf' zonder angst leren ontvangen, zegt ze. Haar enthousiasme, het letterlijk 'in God zijn' en vice versa, kunnen doorgeven aan anderen, maakt haar diep gelukkig.

Willigis Jäger, een Duitse benedictijner monnik en zenmeester, bij wie het echtpaar Kuijken een paar keer per jaar cursus volgt, heeft het in een van zijn boeken over de Liefde. Die Liefde bewerkstelligt je niet met verboden en geboden, zegt hij, ze ontstaat uit de ervaring van diepe eenheid. Bij zo een ervaring is er geen grens meer tussen onszelf en de ander; ze stelt ons in staat lief te hebben, zelfs wie of wat we vanuit ons ego als slecht zouden ervaren. Het is een liefde die ons van binnenuit verandert en die de absolute voorwaarde is voor harmonieus en vredig samenleven. Vandaar het grote belang van spirituele begeleiding om mensen aan te leren hoe ze hun ego kunnen loslaten.

Marleen Thiers besluit haar lezing overtuigend met het aanmoedigen van meditatie, omdat er 'geen groter geluk bestaat' dan eenheid te ervaren met onszelf, met de ander, met God.

Dit is een zienswijze die me na aan het hart ligt en waarvan ook ik ten volle doordrongen ben. Het is zo fijn te horen dat dit echtpaar ook kind aan huis is bij Willigis Jäger, die ondanks zijn hoge leeftijd nog steeds een inspirerende leraar is onder wiens leiding ook ik mocht leren mediteren. Alleen, bij mij is er intussen nog geen sprake van een 'eenheidservaring'. Het ontbreekt me nog aan discipline en ook wel aan tijd om die praktijk elke dag twee keer 25 minuten te beoefenen. Ik volg de trage weg, en als je me vraagt of dat iets opbrengt, dan zeg ik met overtuiging: je verandert echt van binnenuit, maar het gaat traag. En toch, nu heb ik weer de intentie klokvaster te willen mediteren. Zo'n lezing vernieuwt mijn enthousiasme...

Na de koffiepauze is Sigiswald aan de beurt. Hij brengt ons meteen in de gewenste stemming met een stukje uit de cellosuites van Bach. Daarna neemt hij zich voor zijn visie te geven op de vraag of er nu meer is...

In alle tijden en alle culturen hebben mensen geprobeerd daar inzicht in te krijgen, onder andere via mythologieën waaraan gemeenschappelijke ervaringen ten grondslag liggen, vertelt hij. Mettertijd werden die inzichten als van goddelijke oorsprong beschouwd. Aan de hand van deze 'beeldspraken', legt Sigiswald uit, probeert men uitdrukking te geven aan het onzegbare en erover te communiceren. Toch geraken we niet verder dan wat gestamel daarover en komen we niet tot de kern. 'De taal breekt hier', leert Kierkegaard ons. En precies daar kunnen we bij de Stilte komen en God ervaren via de tradities van meditatie, zoals vele culturen die kennen.

Sigiswald Kuijken kwam op de weg van de zenmeditatie toen hij zag hoe zijn echtgenote daardoor gaandeweg haar doodsangst overwon. Net zoals zij volgde hij enkele cursussen zen in de abdij van Zundert en ging hij ten slotte samen met haar naar de 'Benediktushof' bij Willigis Jäger. Met zijn drukke programma kan hij daar maar enkele keren per jaar naartoe,

maar hij laat zich inspireren door de teksten die je meekrijgt als je daar cursussen volgt, teksten zowel van zenboeddhisten als van de grote mystici: Rumi, Kabir, Tauler, Eckhart, om er enkele te noemen. Die mystieke teksten uit alle culturen helpen hem bij het begrijpen van het onzegbare in muziekfragmenten van Bach en Mozart. Hij is ervan overtuigd dat ze hun wortels hebben 'in de diepe regionen der Mystieke Eenheid'. Dat is niet enkel zo bij musici, ook architecten en schilders putten uit die Bron, weet hij, want toen hij nog niets afwist van al die teksten, werd hij al 'met een schok naar binnen toe' hevig ontroerd door de bronzen boeddha van Kamakura in Japan. Sigiswald gelooft dat de 'meditatiekern' in iedereen aanwezig is en dat iedereen op om het even welke leeftijd kan leren mediteren. Het resultaat van het beoefenen van de 'stilteweg' is meer dan bevredigend, getuigt hij.

Vandaag is er een groeiend aantal mensen dat zijn heil zoekt buiten de gevestigde godsdiensten. De spreker is er zeker van dat spiritualiteit ook geen gevestigde autoriteit boven haar nodig heeft. In wezen is immers elke godsdienst erop gericht de weg te tonen naar de beleving van die 'Eenheid met de Bron' waar alle angst verdwijnt. Woordeloze meditatie, gedisciplineerd beoefend, alleen of in groep, kan je helpen die Bron te ontdekken. Mystici uit alle tijden en beschavingen wezen met allerhande beelden op de verrassende nabijheid van God. Zen houdt het abstracter. Wat Sigiswald 'het punt van zwijgen en (soms bijna) weten' noemt, kan je ervaren tijdens de meditatie, maar het wordt je ook door de kunst, vooral de muziek, aangereikt. Je hoeft daarvoor niet te geloven, enkel de Kracht waaruit alles is voortgekomen te ervaren. Wat we zoeken, hebben we al.

Woorden schieten tekort om iets over die Bron te kunnen meedelen en die onmogelijkheid, die 'onvoltooidheid' is eigen aan de gehele Schepping, zegt de spreker. Hij is ervan overtuigd dat, mocht dat tekort er niet zijn het universum zou instorten. Het is 'een eeuwig trachten naar die vervolmakende vonk'. Het bestaan blijft daardoor duren. De meditatie kan ons in verbinding brengen met die 'Oerkracht', de onophoudelijke aantrekking van tegengestelde polen, yin en yang: het Bestaan, God (Bodifée) die je als Persoon en tegelijk als Niet-persoon kan beschouwen. Dit Bestaan omringt ons langs alle kanten, is zo nabij dat we het vaak niet zien en toch hebben we onze zintuigen en bovendien onze intuïtie om het waar te nemen. Alleen wanneer we onze kop in het zand steken en ons hart potdicht houden, merken we niets van het goddelijke, maar dat is dan onwil en geen enkel geloof kan ons dan uitkomst bieden, besluit Sigiswald.

Het stukje muziek dat de sprekers ons tot besluit brengen, strijkt (!) alle plooiën uit ons voorhoofd, nog gerimpeld van het ingespannen luisteren naar deze filosofische uiteenzetting. Het is tijd voor het middageten, voor napraten en discussiëren en vooral ook voor wandelen.

Eerst vraag ik nog even voorzichtig aan Sigiswald of hij erg aan zijn tekst gehecht is, want volledig en correct simultaan noteren is niet altijd gemakkelijk. Alsof het een evidentie is, zegt hij dat ik zijn tekst mag hebben en ik krijg er ook de notities van zijn vrouw bovenop. Ik ben daar heel blij mee en besef hoe deze mensen van zo'n hoog muzikaal niveau, met grote internationale faam, zo oprecht bescheiden, vriendelijk, toegankelijk zijn gebleven. Het zet aan tot nederigheid. Ik zal nog veel moeten mediteren...

Na een wandeling met nichtje Lieve en vriendin Sigrid buiten de grenzen van het domein – volledig in overeenstemming met het avontuurlijke karakter van deze driedaagse – worden

we door Eva Van Havere meegenomen naar veel verdere oorden dan dit onooglijk kleine stukje aarde dat we zonet betraden: het heelal.

De spreekster wil ons tonen hoe astrologie een rol kan spelen in het bewustwordings- en genezingsproces van mens en maatschappij. Na wat basisinformatie over planeten, tekens, huizen, ... komt ze bij de geboortehoroscoop waaruit je, volgens haar, alles kan aflezen in verband met je verleden (ook dat van je ziel), het heden en oneindig veel scenario's voor de toekomst. Dit laatste wordt door haar beklemtoond: wat je met je leven doet, is niet voorbestemd. De bedoeling van een horoscoop is je bewust te maken van zaken die je vanuit je subjectieve perspectief niet kan waarnemen, je dingen te laten zien, zodat je je gedrag kan aanpassen. Dat zien impliceert verantwoordelijkheid voor je daden.

Een astroloog is dus geen therapeut of voorspeller, maar iemand die je kan tonen waar er iets schort in je leven, en ook op grote schaal: op het vlak van gezondheid, tewerkstelling, onderwijs, politiek, biodynamische landbouw en ga zo maar door. Ziekte bijvoorbeeld is een toestand van onevenwicht, van geblokkeerde energie. De oorzaak daarvan kan volgens Eva achterhaald worden door studie van je horoscoop. Bewustwording daarvan brengt genezing op gang.

Wat voor het individu geldt, geldt ook voor de maatschappij: astrologische inzichten kunnen ook hier een licht werpen op de betekenis en de bedoeling van bepaalde fenomenen en daardoor een liefdevolle creatie en 'cre-actie' op gang brengen.

Enkele jaren geleden had de spreekster het gevoel dat ze een plafond had bereikt in haar duidingen. De existentiële crisis die daar het gevolg van was, zette haar opnieuw aan het studeren. Ze kreeg een nieuw houvast door het lezen van het werk van Barbara Hand Clow en van Bernadette Brady. Astrologie kreeg voor haar een nieuwe dimensie: het werd een 'astro-kosmologie'. Brady bestudeerde de hele hemelkoepel en vond dat het 13de sterrenbeeld 'Ophiuchus', de slangendrager, zijn plaats moest krijgen tussen de andere tekens, want hij draagt kennis en wijsheid naar het Hoger Bewustzijn, dus ook naar het Eeuwige Leven. Dit Eeuwige Leven ligt voorbij goed en kwaad. De Bijbel verhaalt hoe onze oermoeder Eva op het verzoek van de slang inging en de vruchten at van de boom van kennis van goed en kwaad. Dit maakte een einde aan de toestand van onbewuste eenheid en de mens kwam in de dualiteit terecht. Toch was die daad de noodzakelijke stap om toegang te kunnen krijgen tot het eenheidsbewustzijn. Eva Van Havere beschouwt het als haar missie om ons weer naar die eenheid te brengen.

Nu bevinden we ons in het overgangstijdperk tussen Vissen en Waterman. In deze tijd zal enkel datgene wat uit liefde wordt gecreëerd overleven, gelooft de spreekster. Ze besluit met de getuigenis dat de astro-kosmologie voor haar een heilige kunst en een heilige wetenschap is. Het is een mooie roeping die ze daarmee formuleert, vind ik, en ik twijfel niet aan haar oprechtheid.

Een eerste dag van lezingen is ten einde. Straks kunnen we met Thea Spanjers ons hoofd even 'afzetten' om bij ons hart te zijn. Er komen heel wat mensen op af, mannen en vrouwen, sommigen wat onwennig. Voor Stefaan is het de eerste keer dat hij aan zoiets deelneemt; Els daarentegen neemt al vlug een voorbeeldpositie in. Hoewel ze vaak te veel in haar kopje zit, is ze in staat nu alles los te laten en haar lichaam te bewegen in een vrije en ritmische dans, vol energie en passie. Stefaan heeft het er wat moeilijker mee, maar

langzamerhand vindt ook hij er plezier in. Ik durf elk jaar iets meer, maar moet nog veel leren van mijn dochter.

Het is donderdagmorgen en na een gezellig start – wat doet het goed ontspannen te kunnen ontbijten met familie en vrienden! – gaan we richting Adriaan van Zelst. Wanneer Kristin zoals steeds de juiste woorden kiest om hem te verwelkomen, verstomt het geroezemoes in de zaal.

De spreker blijkt naast het nodige talent om iets te verwoorden ook nog veel zin voor humor te hebben, wat ervoor zorgt dat de luisteraars aan zijn lippen hangen. Het wordt me vlug duidelijk dat wat hij zegt moeilijk samen te vatten is en daarom ben ik blij wanneer hij aangeeft zijn tekst ter beschikking te zullen stellen. Dit geeft me de vrijheid op te schrijven wat mij bijblijft van zijn antwoorden op de vraag wie ik ben en wat de zin is van wat ik meemaak.

Die eerste vraag lijkt meteen in strijd met de eerste kosmische wet, namelijk dat alles constant verandert, ik dus ook. Vasthangen aan een beeld van mezelf en trachten eraan te voldoen of mijn schaduw willen bestrijden, is niet bepaald een goede manier om mezelf te leren kennen. Esoterie helpt ons, aldus Adriaan, inzicht te krijgen, zodat we onszelf kunnen begeleiden op een liefdevolle en constructieve manier, wars van zelfkritiek of zelfveroordeling.

De tweede wet, de wet van de reflectie, toont dat wat ons hindert bij iemand anders ons iets leert over onszelf. Geen nieuwe inzichten, denk ik, zij het dan in een andere context geplaatst, maar goed om ze nog eens te horen want vooraleer je zoiets hebt geïntegreerd... De spreker vervolgt met erop te wijzen hoe belangrijk het is jezelf volledig te aanvaarden omdat je dan dichterbij je essentie komt. Ook wanneer je je ongelukkig voelt, accepteer je best dat gevoel, want wanneer je het probeert te ontvluchten, krijg je het zeker voorgeschoteld. Het belangrijkste is je af te vragen waar het vandaan komt. Wanneer je met liefdevolle aandacht naar je lichaam gaat, daar waar je spanning voelt, verdwijnt ze. Geest en lichaam zijn één; communicatie tussen beide is onontbeerlijk om gezond te blijven. Eigenlijk komt het als volwassene erop aan een goede vader en moeder voor jezelf te zijn.

Het is duidelijk dat Adriaan van Zelst veel losmaakt bij het publiek. Na de pauze worden er dan ook tal van vragen gesteld. Het onderwerp dat de spreker nu aansnijdt, is de symboliek die schuilt achter wat je ziet. De antwoorden die hij geeft, raken bij de vraagstellers iets aan wat ze herkennen. We dragen immers allen de wijsheid omtrent wat we moeten leren tijdens ons leven. Adriaan reikt middelen aan om die wijsheid in onszelf te helpen ontdekken.

Het is alweer middag en er ontspinnen zich opgewonden en boeiende gesprekken over de voorbije lezing. Vooruitblikkend vragen we ons af wie de illustere Zeberio was waarover Anita Van Broeck het in de komende uren zal hebben. Niet gemakkelijk als je een bekend persoon als Pim van Lommel moet vervangen en dan nog over iets wat de meesten van ons niet kennen: de 'Energetische Antropologie'. Anita omschrijft deze discipline als 'de studie van het ontstaan en de evolutie van de energetische mens' zoals Zeberio die heeft waargenomen. Hij heeft dit ontstaan, als helderziende, visueel waargenomen, vertelt de spreekster. De neerslag daarvan vind je in zijn boek: 'De wetten van de scheppende evolutie'.

Het kostte Zeberio heel wat jaren vooraleer hij kon spreken over en beschrijven wat hij zag. Anita vertelt hoe hij dwars door het grofstoffelijk lichaam van de mens kon kijken en de energetische blauwdruk (een soort frame) daarvan kon zien. Die structuur zorgt ervoor dat ons lichaam bestaat en functioneert. Anderzijds zag hij ook de structuur waaruit ons ik, onze geest, onze wezenskern is opgebouwd. Volgens Zeberio bestaat de energetische structuur van onze wezenskern uit vier evolutieve cellen: 'omve's' (mentaal, lever, hart, heiligbeen) en een 'omo', die niet evolutief is maar het evolutieve raderwerk bestuurt. Bepaalde onderdelen ervan bestaan ook uit goddelijke energie. Ons grofstoffelijk lichaam (voertuig) en onze wezenskern (chauffeur) zijn verschillend, maar op aarde zijn ze onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het lichaam moet overleven en functioneert autonoom; het ik is gericht op evolueren.

De energetische structuur tussen mensen onderling en tussen mens en dier is verschillend en die verschillen intrigeerden Zeberio. Zijn helderziendheid en zijn vermogen langdurig met delen van zijn bewustzijn buiten zijn lichaam te verblijven, stelden hem in staat op zoek te gaan naar het ontstaan en de evolutie van het leven. In het centrum van de aarde ontdekte hij een fysische ruimte, een 'tabernakel van God', een soort van baarmoeder waar energieën uit de kosmos samenkomen, meende hij. Daar zou zich a.h.w. een energetische fabriek bevinden, een 'Majumer', een matrix van energie van Jupiter en Mercurius. De 'Majumer' wordt gevormd door stroom en tegenstroom die uit de ruimte naar de kern van de aarde komt en vice versa. Daar ontstaan alle bouwstenen van het grofstoffelijk lichaam en van onze wezenskern. De cellen die voor het energetische lichaam zullen dienen, ondergaan een specifieke behandeling. Bij het verlaten van die 'baarmoeder' klitten de cellen samen en worden ze geprogrammeerd zodat ze enkel die functie uitvoeren waarvoor ze dienen.

Het scheppingsproces is te ingewikkeld om hier uiteen te zetten. Belangrijk in de theorie van Zeberio is dat hij ervan uitgaat dat ons leven oneindig is en dat we afwisselend in en buiten ons lichaam leven. Ons individueel bewustzijn is de som van alle ervaringen die we hebben doorgemaakt in al onze verschillende levens. De neerslag daarvan zie je in de energetische structuur. Aan het aantal 'vibratons' is af te lezen hoe het met onze bewustzijnsenergie gesteld is. Wanneer dat bewustzijn groot genoeg is, zijn we klaar om de aarde te verlaten en de ruimte te betrekken in de vorm van een lichtlichaam. We vormen een hemels koppel en samen met drie andere paren kunnen we dan samenwerken om het bewustzijn van het melkwegstelsel te overstijgen, meent Zeberio.

Wat is, samengevat, volgens hem onze taak op aarde? Handelen, onze passie volgen; elke actie van ons resulteert in de vorm van een hologram dat behoort tot de kern van ons energetisch chromosoom. Wanneer we ophouden met leven, verlaat ons 'ik' (de vier omve's en de omo) ons lichaam en gaan we in de ruimte naar de plaats waar we, overeenkomstig onze trillingsfrequentie (vibratons) thuishoren. Wat we geleerd hebben aan liefde en wijsheid nemen we mee. De blauwdruk van ons lichaam en de energie die niet tot onze wezenskern behoort, laten we achter en dit materiaal kan worden gebruikt door een ander wezen dat op aarde zal incarneren. We kunnen op aarde niet leven zonder een magnetische band te hebben met elkaar waarop alle gedachten, gevoelens, handelingen tussen mensen zich plaatsvinden. Wanneer we sterven, moet die magnetische band vergaan zijn opdat we de aarde zouden kunnen verlaten en we verder de ruimte in zouden kunnen. De dikte van die

band hangt af van de kwaliteit van onze gedachten, gevoelens en handelingen, kortom van de innerlijke waarden die we opbouwen tijdens ons aardse leven. Met deze boodschap sluit Anita Van Broeck haar lezing.

Ik vraag me af wat ik hier moet van denken. Aspecten zoals het belang van innerlijke waarden en het visioen van eeuwigheid dat we via het christendom hebben meegekregen, zijn zeer herkenbaar, maar de constructie van Zeberio, de evolutie die hij schetst en die het gehele plaatje omvat, vind ik moeilijk aan te nemen. Wanneer ik dit achteraf aan de spreekster voorleg, zegt ze me dat ze er aanvankelijk ook moeite mee had.

De avond verloopt heel gemoedelijk: Catherine Delasalle en Thomas Noël brengen ons een rustgevende 'muzikale reis vol herinnering en transformatie'. Catherine heeft een diepe, warme stem, een echte 'chansonstem'. Voor elk lied geeft ze wat achtergrond in het Nederlands en dat is voor een Française in Vlaanderen een mooie tegemoetkoming. Thomas begeleidt haar zang met allerlei instrumenten, inclusief zijn stem. Het is een warm samenspel van mensen op dezelfde golflengte. Jammer dat Stefaan en Els intussen naar huis zijn.

Ik ben doodmoe na deze dag. Het intensief noteren, de korte slaap van de vorige nacht, de aandacht – die ik maar al te graag geef! – voor familie en vrienden zorgen ervoor dat ik vlug inslaap, maar slechts voor korte tijd. Toch slaag ik erin niet te liggen piekeren. In een andere omgeving, waar ik me moet neerleggen bij de onmogelijkheid iets te gaan doen, lukt dat voortreffelijk.

De ochtend van de laatste lezing is aangebroken. Herbert van Erkelens, gepromoveerd fysicus met grote interesse voor dieptepsychologie, die intussen al een paar dagen meeluistert naar zijn voorgangers, mag eindelijk spreken. Hij maakt meteen zijn standpunt hard dat graancirkels niet door mensen zijn gemaakt, maar tekens zijn van de hemel. Die graancirkels, gemaakt door 'cirkelmakers', zijn pakketten energie verstopt in een wiskundig patroon met de bedoeling de aarde te helpen, vertelt hij. Ze dragen een programma mee dat ze uitstralen. Judith Moore, een medium, krijgt boodschappen over die graancirkels. Zo zegt ze dat we voor een nieuwe Gouden Eeuw staan en dat dictators in paniek raken omdat ze energetisch niet meer ondersteund worden. Sommige mensen zouden vrijwillig naar de aarde zijn teruggekeerd om die nieuwe schepping te manifesteren. Een grote verandering, die bijna rond is, is dat er een balans komt tussen vader- en moederbewustzijn en dat in 2012 een gevoel van herstel zal komen, aldus de cirkelmakers. We moeten ons voorbereiden op een grote metamorfose in korte tijd en dan zal 'de wereld zich als een lotusbloem openen'. Dit staat in schril contrast met wat angstzaaiers vertellen.

De spreker vertelt verder hoe hij in een droom een mand met brood kreeg van Judith om uit te delen aan de jeugd. Hij wist zijn roeping geformuleerd in het boek 'Crop Circles revealed' van Judith Moore en Barbara Lamb, namelijk zich te engageren in het proces van 'de alchemistische activering van de graancirkels en het leggen van een verbinding met het collectieve bewustzijn van de planeet'.

Het engagement van Herbert van Erkelens is authentiek en roerend. Het zorgt ervoor dat mensen in een heel positieve sfeer de zaal verlaten na zijn lezing, of ze nu geloven wat hij heeft gezegd of niet. Het mag dan wat dromerig zijn, het is liefdevol en hoopvol. Die liefde

en hoop heeft een mens nodig om bij zijn kracht te kunnen komen en de vaak al te negatieve en eenzijdige berichtgeving te kunnen relativeren.

Kristin sluit de geslaagde driedaagse af met de warme en juiste bewoordingen die haar zo eigen zijn. Zijzelf wordt door Noël uit ons aller naam bedankt. Geen bloemen dit keer maar vibrators voor haar, grapt hij.

Dagen na dit evenement heb ik nog altijd een warm gevoel van samenhang. Het is tijdens de inspiratiedagen zoveel gemakkelijker dan anders om mensen die je niet kent ongedwongen aan te spreken. Dat is iets wat ik tot hiertoe alleen nog maar bij La Verna heb ervaren. Ook de vriendinnen die ik meebracht, hebben dat zo aangevoeld en ik weet het zeker: ze komen terug.